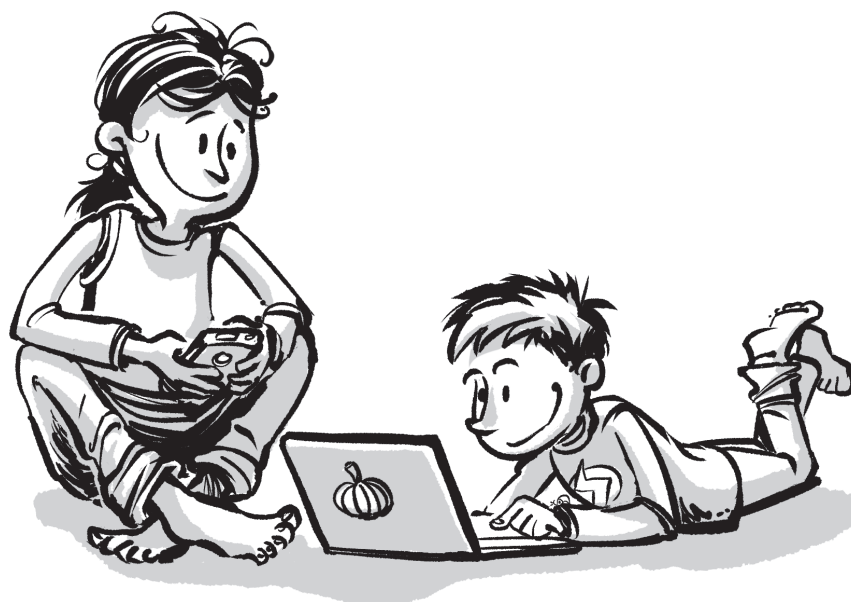

MARGO PARTS

LOORÉ ja VILLIAMJA

PILDID
RAIDO SÖÖT

Toimetanud Laura Salumets-Tutt
Kujundanud Villu Koskaru

© Margo Parts ja Tänapäev, 2021
Pildid © Raido Sööt

ISBN 978-9949-85-976-4
www.tnp.ee

Trükitud Tallinna Raamatutrükikojas

Sisukord

Loore ja Villiam	7
Sildid	11
Pikk multa	21
Taara	31
Batuut	41
Vanemlik kontroll	51
Saared	59
Lõks	69
Pomm	80
Loore süna	88
Otsi ja mängi!	100

Loore ja Villiam

Ükskord, sugugi mitte seitsme maa ja mere taga, vaid hoopis siinsamas üle nurme, elasid õde-vend Loore ja Villiam. Vanust oli neil juba kokku peaaegu 13 – Loore oli nimelt suve lõpus saamas kaheksa ja väikevend oli juba kevadest viiene.

Kui Villiam oli hea laps, siis kutsuti teda ikka Villuks ja ka Viltuks. Õde hüüdis oma venda aga tihtipeale hoopis paksuks poisiks ja pahaks poisiks. Seda küll peaaegu alati naljaga. Loore ise kuulis enda kohta sageli selliseid armsaid nimetusi nagu Loolo ja Mummi. Kui lapsed aga mingi suurema jamaga hakkama said, siis öeldi neile hoopis Assa Mait! või Ossa Juudas! Õde ja vend olid igatahes oma erinevate nimede üle uhked, kuna heal lapsel pidigi ju mitu nime olema.

Loore ja Villiami kodumaja asus linnaäärses vaikes piirkonnas tupiktänava lõpus. See oli ühekorruseline hele majake, parajalt suur, kuhu kõik vajalik lähedalt ära mahtus, ka ema ja isa. Laste arvates olid neil kodust puudu veel ainult kass ja koer. Vanemate arvates aga hoopis rahu ja vaikus. Mõlemal lapsel oli oma tuba. Villiam oma toas väga tihti ei olnud, kuna põnevamad tegevused toimusid koos õega teistes tubades

ja õues. Ka Villiami voodi asus veel vanemate magamistoas, kuna õhtuti unejuttu kuulates oli ju tore oma armsa emme käest kinni võtta. Maja taga aias said lapsed hüpata batuudil ning lustida mänguväljaku kiikedel ja liumäel. Samasugust rõõmu pakuti ka tänava teistes hoovides.

Villiamile meeldisid väga igasugused superkangelased ja nende võitlus pahadega. Tema lemmikuteks olid Ämblikmees ja Välgumees. Kodus riietas poiss end tihti superkangelaste kostüümidesse ja võitles siis oma isaga. Isa sai päti mängimisega hästi hakkama, kuna oskas koledat häält teha ja valju mütsatusega pikali kukkuda. Villu soov oli suurena saada kas sõjameheks või politseinikuks, sest nemad saavad ju ka kogu aeg pahadega võidelda.

Villiami lemmikmängukaaslaseks oli kahtlemata tema vanem ja targem õde. Loore ju lõpetas juba koolis esimese klassi, kiitusega muide, ning oskas isegi lugeda ja kirjutada. Veel käis Loore ammusest ajast iluvõimlemise trennis. Seetõttu tegi ta kodus igasuguseid trikke, näiteks hundirattaid ja spagaate, sildasid ja rullimisi. Neid õpetas ta ka lahkelt Villule, sest Loore soovis suurena saada iluvõimlemise treeneriks. Villiam pidi sageli õe väikseks jäänud trikoosid selga panema, sest siis oli nagu päris trenn.

Igatahes polnud Villule tähtsamat seltsilist kui tema õde. Loorega koos oli iga tegevus palju põnevam kui üksi või kellegi teisega. Paremat sõpra ei osanud poiss ettegi kujutada ning Villu jagas oma tähelepanu ja armastust Loorele külluslikult. See tähendas peaaegu iga õe ideega nõustumist, alati tema kannul käimist ja suurt kisa nendel juhtudel, kui Loore omaette või kellegi teisega mängimist eelistas. Aga üldjuhul võttis tüdruk oma noorema venna kaaslaseks omaks ja hoidis teda samuti.

Muidugi ei tulnud lastel sugugi alati kõik mängud koos rõõmsalt välja. Villiam oma poisilikult jõulise lollitamistuhinaga tüütas õe vahel ära. Tavaliselt põrkasid aga lapsed lihtsalt mängumöllus kokku. Kui keegi siis haiget sai või tundis, et talle on liiga tehtud, pidid kohe sellest kuulda saama ema ja isa ning laste eriti valju hääle tõttu ka naabermajade elanikud. Loore oli eriti hellake ja tajus tema suhtes toime pandud ülekohtu tõsise ohuna enda elule ja tervisele. Seetõttu võisid ümberkaudsed elanikud esialgu tüdruku appihüüdeid ja nutukisa päris tõsiselt võtta. Ka vanematel endil polnud kerge aru saada, kas Loore on vennaga mänguhoos rõõmus või kurb, hädas või lihtsalt naljanuttu välja punnitamas – häälightsi tuli mõlema lapse suust nii palju ja nii erinevaid. Kõik mängud ei saagi aga välja tulla ja õnneks asendusid laste pisarad kiiresti taas naeruga. Vanemad ei suutnud oma lapsukeste muutliku meele üle ära imestada.

Lisaks emale ja isale oli Villiamile väga armas kodune sülearvuti ning Loorele tema tahvelarvuti ja telefon. Nendes olevad mängud ja rakendused pakkusid lastele igapäevaselt põnevaid hetki. Vahel kui ema ja isa pidid kuhugi kahekesi kauemaks jääma, läks koguni nii hästi, et need põnevad hetked kestsid mitu õnnelikku tundi. Vanemad said oma lastelt teada, et kõigil teistel on ammu juba kasutajakontod sellistes kohtades nagu Roblox ja TikTok. Need vähesed, kellel polnud, pidid elama häbis ja viletsuses. Ema ja isa loomulikult sellist elu Loorele ja Villule ei soovinud.

Loore ja Villiami meelest oli igatahes elu üle nurme asuvas tupiktänavas tohutult äge. Igas päevas leidis palju põnevat. Mõnest seiklusest ühel toredal suvevaheajal nüüd juttu tulebki.